

A MEGTÉRÉSRŐL

A megtérés *visszatérést* jelent Isten útjára, addigi téves életvitelünkéből és felfogásunkból. Azért visszatérés, mert minden bűnös ember – legyen bármilyen megátalkodott – egykor Isten törvényeiben élt. A megtérés egy szellemi *érési folyamat* fontos állomása, hiszen rendszerint hosszú fejlődés előzi meg, ami azonban csak a Gondviselés által látható. Az ember szeme előtt sikeres anyagi élet, kicsapongások, tévelygés vagy közöny az előzmény, melyet váratlan esemény, fordulat szakít meg. Rendszerint valamilyen sorscsapás, „véletlen” találkozás vagy esemény a közvetlen elindító, de tudnunk kell, hogy a *Gondviselés tudatos működéséről van szó*. A megtérés – ahogy az elnevezés is utal rá – gyökeres fordulat és irányváltás az életünkben, a korábbi irányultságunkat Isten felé fordítja, és ez sorsdöntő jelentőségű. A *megtért ember nem lesz egy csapásra tökéletes és bűnmentes*, de hitre és alázatra való *törekvése* felgyorsítja haladását és felemelkedését. Meghallja Isten szavát a hétköznapokban, ráébred saját tökéletlenségére és ez őszinte vággyal tölti el a jóságra és felebaráti szeretet gyakorlására. *Az örök élet reménye valósággá válik számára*, és ez nagy könnyebbséget jelent a hétköznapok terheinek viselésében. Saját életében megtapasztalhatja, hogy Krisztus követése nem nehéz, hanem könnyű és szép. Életében reményt és békességet nyer. A „*krisztusi iga*” valójában nem iga, hanem békés bizonyosság a mennyei örökség elnyerésére.

Szemelvények szellemi nyilatkozatokból

Szemelvény 1.

Megtérés a jelszó, ember testvéreim, az idők teljessége előtt. De nem az a megtérés, amelyet ez az emberi szó bizonyos viszonylatokban kifejez. Nem az a megtérés, amelyet a súlyos bűnösre alkalmaznak, amikor az bűnét bevallja, és megfogadja, hogy többé el nem követi! Az ilyen lélek még

nem megtért lélek szellemi tekintetben. Nem megtért lélek az sem, aki az életben súlyos bűnt nem követett ugyan el, de a hitélettel vajmi keveset törődik, mert nem is hisz. És nem megtért lélek az sem, aki tudja, hogy van Isten, templomba is jár, de nem adta át lelkét az Úrnak, hogy ő idomítsa azt a saját jótetszése szerint, hanem él úgy, mint minden más ember, azzal a különbséggel, hogy az a benső öntudata megvan, hogy eleget tesz Isten parancsolatának. Ez mind nem megtért lélek, kedves testvéreim. Ki hát a megtért lélek?

Egykor felment a templomba egy farizeus és imádkozván az oltár előtt, felsorolta mindazokat a jókat, amelyeket cselekedett és a törvény betűjére hivatkozva, mintegy büszkén igényelte magának az Úr kegyelmét. Egy szegény publikánus pedig hátul megállván, szemét sem merte felemelni, hanem mellét verve mondotta: „légy irgalmas Uram nekem, bűnösnek!” Ez az utóbbi típusa a megtért léleknek. **Megtért lélek az, aki megismerte az Istent és az ő szent Fiát, az Úr Jézus Krisztust, mint olyanokat, akiknek kezében van a hatalom mennyen és földön.** Megtért lélek az, aki nem várja a maga megigazulását sem a törvénytől, sem a cselekedetektől, hanem csak egyetlenegtől: az Isten kegyelmétől. Megtért lélek az, aki tisztában van azzal, hogy, ha bármit cselekednék is, ha az egész vagyonát a szegényeknek szétosztaná, és a testét a tűzre adná is, még mindig nem igényelheti a megigazulást és az üdvözülést, mert hiszen csak azt adta oda, amit neki is Isten az ő jótetszéséből ingyen ajándékozott.

(részlet az Utolsó óra munkásaihoz-I. c. műből)

Szemelvény 2.

Mert hiszen az ember megtérése tulajdonképpen nem abban áll, amint azt sokan gondolják, hogy megismeri a jót, és akkor az általa megismert jót tűzzel-vassal terjeszteni akarja. Itt — ha jót akar is cselekedni — még mindig a benne égő hatni akarás, a ténykedési vágy, az a törekvés, hogy az ő akarata érvényesüljön, a domináló tényező, ami

olyan erősen nyomul előtérbe, hogy az Isten akarata csak nagyon ritka esetben juthat szóhoz. Pedig az ilyen emberlélek szentül meg van győződve, hogy helyesen és jól cselekszik. *Az igazán megtért lélek sohasem akar nagyot, hanem mindennel megelégszik, amit neki Isten ad. S bárhova helyezi is az Isten, és bármit bíz is reá, mindenbe beleviszi az ő lelkének jóakarátát. Nem zúgolódik semmi ellen, mindenkivel szemben elnéző és türelmes. Kitartó, és nem vár az ő ténykedése nyomán nagy eredményeket, mint a türelmetlen és nagyot akaró emberlélek, aki már első ténykedése után le akarja szedni azokat a gyümölcsöket, amelyekre már jó előre elkészítette a lelkét, hogy azokat mint dicséretet, mint dicsőséget a maga számára elkönyvelje. Ezért a földi ember lelkének, bárha itt a jóban sok és nagy eredményeket ért is el, és önmaga felett talán sokszor uralmat nyert, legyőzte önmagát és vágyait, és a jó felé igyekezett a lelkét irányítani, mégis egyben nagy hiánya van: az engedelmességben. Aki pedig nem tud engedelmes lenni, annak a lelkében még minden egyes erény az ő megkísérlésére szolgálhat.* És legtöbbször úgy van az, hogy amikor az emberlélek azt gondolja, hogy mindent teljesen véghezvitt és megtett arra, hogy a mennyek országát, az üdvösséget elérhesse, akkor ér bele abba a szoros kapuba, ahol a földi ember nagyon sokszor még a hitét is elveszíti. *Ez a szoros kapu : hogy megtanuljon engedelmeskedni, és hogy a tettetett jámborkodás helyett a valódi, szívbeli alázatosságot szerezze meg magának.* (részlet a „Titkos tanítások-I. c. műből)

Szemelvény 3.

Ha azonban az ember megtért, és a lelkét már át-meg átította az Isten kegyelme, annyira, hogy gonoszát még akkor sem cselekszik, ha az a gonosz ütközéseket hozott is létre az ő életében: akkor az ütközések által az ő lelkéből nemes és tiszta érzés, igazságszeretet és engesztelés hull szét a világba. Amikor teljesen megtért és át tudja ezeket gondolni, és ami a

fő, át tudja érezni, és nem félelemből cselekszi a jót, nem a félelem tartja vissza a hamisságtól, hanem a lelkének igaz érzése, a lelkében kifejlődött szeretet vezeti őt: akkor már az isteni Lélek nyilatkozik meg benne. **Tehát nem a cselekedetekben áll az igazi megtérés, hanem az érzésben; mert a cselekedet még lehet utánzat is, de az érzést nem lehet utánozni, annak igazinak, tisztának, isteni eredetűnek kell lennie.** Ezt az isteni eredetű igazságot Krisztus adta az emberiségnek és Általa lett ismertté az Ige. Ő adta a világnak a megoldást, hogy nem a külsőben, hanem csak a bensőben igazulhat meg az ember; nem a cselekedetek emelik őt fel, hanem az érzések, amelyekkel a cselekedeteket véghezvitte. Számtalanszor rámutatott Krisztus az igazi jó cselekedetekre, a lélekből jött jóra, amely nem keresi az emberektől nyerhető dicsőséget, hanem annak örül, ha az igazságnak és a szeretetnek érvényesülését szolgálhatta. Amikor valakinek az életében ez az érzés, ez a titkosan érzett jó megnyilatkozik, abban az Isten Lelke van, és az az Isten Lelkének részesévé válva cselekszi az igaz jót, s akkor ő az igazságnak valóban közvetítője.

(részlet a „Titkos tanítások-II. c. műből)

Szemelvény 4.

A megtérés tulajdonképpen abban rejlik, hogy az ember lelkével a jóhoz ragaszkodik, a jó győzelmét óhajtja és igyekszik azt az ő életében minél tökéletesebben kidolgozni. Ha pedig a jóhoz hajol, akkor az ő alsóbb rendű énjének vágyait meg kell tagadnia. *Ez az alsóbb rendű én az éterikus test, amely a földi természetnek, a földi erőknek összefoglalása és egyben való kifejezése. Ez az éteri test csak az ösztöneivel tudja ezt az ő természetét kifejezni és azt mint kívánságokat kidolgozva éreztetni, hogy mi kellene neki.* Ezek a kívánságok azonban sohasem helyesek, és ha ezek közel férközhetnek az ember lelkéhez, az ő eltorzult és megromlott állapota következtében nem engedi magát többé a világot vezető tiszta

fluidtól vezettetni, hanem ennek az ösztöni befolyásnak hatalma alá kerül. Ezáltal eltér rendeltetésétől és kiszabott pályájától és ferde kívánságok, rossz ösztönök ébrednek fel benne, amelyek mindenben uralkodóvá lesznek.

(részlet a „Titkos tanítások-I. c. műből)

Szemelvény 5.

A megtérés tulajdonképpen ez: teljes önalárendelés és engedelmesség Istennek. Ismerje fel az ember mindenben és minden időben az Isten akaratát, és ne akarjon semmit önmagától, hanem várja be, hogy az Isten hogyan akar rendelkezni felette. **Ne akarjon az ember még csak tanítani se, mert az Istennek nincs szüksége arra, hogy az ő országát avatatlan emberszellemekek terjesszék és hirdessék.** *Isten kiválasztja azokat a pásztorok közül, a bölcsek közül és a próféta-lelkek¹ * közül, akikre az ő országának terjesztését bizza. És akiket kiválaszt, azokat elhívja, és akiket elhív, azokat megigazítja; ezek pedig a megigazulás által Istennel szoros kapcsolatot nyernek, átadják magukat Istennek, az ő Atyjuknak és Isten megadja nekik, hogy mikor mit szóljanak.*

(részlet a „Titkos tanítások-II. c. műből)

¹ * Ez a három típus volt az, amelyhez tartozók észrevették a Krisztus születését. (A pásztorok az egyszerű lelkek, a bölcsek: a kereső és kutató lelkek, a próféták pedig, akik elejétől fogva elhiváltak.)